

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MEYER, KAI

Oamenii Văzduhului Înalt / Kai Meyer; trad.: Erica Dumitrașcu. – București:
RAO Distribuție, 2012

3 vol.

ISBN 978-606-93182-0-1

vol. 3: Dragon și diamant – 2012

ISBN 978-606-93182-3-2

I. Dumitrașcu, Erica (trad.)

821.112.2-31=135.1

Acest proiect a fost finanțat cu sprijinul Comisiei Europene.

Această publicație (comunicare) reflectă numai punctul de vedere
al autorului și Comisia nu este responsabilă pentru eventuala utilizare
a informațiilor pe care le conține.

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

KAI MEYER
Das Wolkenvolk
Drache und Diamant
© Loewe Verlag GmbH, Bindlach, 2007

© RAO Distribuție S.R.L., 2011
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-93182-3-2

CUPRINS

Prolog	9
Un roi de cărți sălbaticice	13
Lângă prăpastie.....	25
Înainte de furtună.....	37
<i>Luceafărul</i>	47
Somnul Copilei Lunii	56
Juru	64
Inimă de uriaș.....	79
Dușmani vechi	95
Epava	107
Lupta pe gheață	126
Mukhtar Khan	137
Feiqing zboară	148
În lumina eterului.....	162
Izvorul de lavă	173

Chemarea dragonilor	191
Pactul	201
Dincolo de piscuri	214
Al optulea xian	229
Dragonul fără nume	240
Prea târziu	247
Xixati	254
Nave în flăcări	264
În fum	279
Trezirea	290
Prăbușirea orizontului	300
Cutremur de stânci	307
Total se sfârșește	313
Umbre căzătoare	322
În haos	339
Singură	347
Strălucirea eterului	358
Bătălia zeilor	367
Îndrăgostiții	379
Drumul spre ceruri	391
Întoarcerea	395
Deasupra negurilor	405

toate peisajele cunoscute

într-o lume deosebită

într-o lume obișnuită

într-un lume înaltă

într-un lume joasă

China

în timpul dinastiei Qing

1761 d. Hr.

ușor, singura speranță pe care putuse să i-o dea ca să însوțească pe drum.

- Fără făgăduințe, șopti fata când el se retrase de lângă ea la nici un deget depărtare.

- Te voi iubi întotdeauna, spuse el.

Ochii ei se închiseră. În colțurile gurii persista urma slabă a unui zâmbet.

- Gata, răsună în spatele lui vocea regelui dragonilor. A sosit timpul.

Niccolo clipe din ochi. Copila Lunii nu-l mai ținu strâns de degete, mâna îi căzu pe lângă trup. Această ultimă atingere fusese ca o rugămintă, ca o implorare mută.

Dar nu pentru ajutor.

Doar pentru iertare.

UN ROI DE CĂRTI SĂLBATICE

Insula Norilor era purtată spre nord.

Ea atinsese înălțimea ei obișnuită: două mii de metri deasupra pământului. Sus, pe vârfurile celor cinci munți de nori care semănau cu vata, pompele de eter absorbeau elixirul dătător de viață pentru insula din regiunea de dincolo de cer. Doar cine-și apăsa urechea de metalul învelișului lor exterior putea să audă un zumzet nedeslușit. Pompa transmitea pielii o furnicătură electrizantă, care nici nu dorea și nici nu jena, dar era destul de neobișnuită și de misterioasă ca să provoace celor mai mulți o reacție de teamă.

Până în urmă cu câteva zile, când îl urmase pe ascuns pe interpretul umbrelor în interiorul pompelor, Alessia crezuse întotdeauna despre învelișul de fier al tuburilor că ar fi neted și impecabil. Astăzi, ușa era iarăși încuiată, iar cine nu știa de existența ei n-ar fi observat-o niciodată.

Broasca era bine camuflată și devenea vizibilă abia dacă de locul potrivit era apăsat un obiect ascuțit.

Alessia își ridică din nou pumnalul și scârmăni în deschizătura minusculă. Încerca deja, de câteva ore, să descuiu ușa. În final, trebui să accepte că era fără rost. Fără cheia potrivită nu va reuși niciodată să descuiu ușa și să intre.

Ea înjură și ascunse pumnalul sub mantie. Acesta era lung și îngust, aproape ca un stilet, și-l luase din sala de arme a ducelui. Nimeni nu observase nimic. Tatăl ei, ducele, își petrecea aproape fiecare oră a zilei, dar și destul de mult timp din noapte în ședințe de Consiliu. El și toți ceilalți erau mult prea ocupați să-l sărbătorescă pe interpretul umbrelor, salvatorul poporului norilor, stăpânul eterului, aşa cum îl numea acum.

Alessia simțea cum la acest gând i se face rău. Doar ea cunoștea întregul adevăr, dar nimeni nu-o asculta, nici chiar propriul tată. *Stăpânul eterului!*, când Oddantonio Carpi, interpretul umbrelor din poporul norilor, îl servea ca un sclav pe acesta. Dintr-un motiv neștiut de ea, el așteptase până cu câteva zile în urmă cu pornirea pompelor. Ea nu era sigură dacă el hotărâse astfel sau stăpânul lui, eterul însuși, acea forță de neconceput care, după cer, strânsese și lumea sub o cupolă invizibilă.

Ce știa era că doar unul singur putea să răspundă întrebărilor ei. Dar pentru asta trebuia să pătrundă în centrul Insulei Norilor și accesul era posibil doar prin pompe.

Plină de mânie, bătu din piciorul drept, sănătos. Însă nu se gândise că stângul era încă mult prea slăbit ca să-și mențină echilibrul. Tipă încetișor când sedezchilibră și se prăbuși pe pompă. Căzu și se întoarse suspinând mâniaosă și se sprijini cu spatele de fierul rece ca gheață. Lacrimi de furie îi brăzdau fața când își întinse piciorul rănit cu ajutorul mâinilor.

Ființa stâncii cu care se luptase în hala săniilor aerului îi străpunse pulpa cu unul dintre spinii brațului său, care semăna cu o sabie. Spre norocul ei, tăișul chitinos trecuse cu puțin pe lângă os. Și totuși va trece încă mult timp până ce carne și mușchiul rănit se vor vindeca.

Se ridică cu greu, își șterse lacrimile și scoase un fluierat. Soarele aproape că apusese. În curând, aici pe munte avea să fie și mai frig. N-avea nici un sens să mai zăbovească.

Calul ei apără deodată din inserarea care se lăsa. Ea se trase pe spatele lui și-l conduse spre o cărare îngustă, care ajungea în vale printre două coame de nori înghețați. Aici, sus, ea se afla la aproximativ opt sute de metri deasupra părții de sus a Insulei Norilor. Chiar și în semiîntuneric putea zări de aici cicatricele bătăliei. Acolo unde ființele stâncilor se cățăraseră peste marginea insulei și se luptaseră cu ducele și cu oamenii lui, câmpul de bătălie era presărat cu pete negre, urâte. Dăduseră foc la meterezele din vreascuri ca să-i opreasă pe agresori. Iar ceea ce rămăsese din ele pe corpul alb al insulei semăna cu răni provocate de arsură. Alessiei i se părea că tot se mai

simțea duhoarea răspândită de flăcările în care muriseră nenumărate ființe ale stâncilor. Mai târziu, au fost pe rug și morții de pe Insula Norilor, aşa cum o cerea datina străveche a insulei. Poate că miroslor era cel care urma insula ca o trenă, o dâră de cenușă a sufletelor pierdute.

Calul Alessiei cobora cu precauție pe cărarea îngustă. Vântul se întețise și probabil că în curând avea să se transforme într-o furtună. În mod normal, asta însemna că Insula Norilor va fi scuturată, fiind la cheremul vânturilor care aveau să-o împingă în toate direcțiile. Însă cursul ei era stabil de câteva zile – spre nord-vest –, în timp ce în depărtare defilau piscurile stâncoase ale unui munte imposant. Din păcate, nici acest lucru nu-i trezise suspiciuni tatălui ei și nici clerului, care susținea că vântul timpului știe încotro poartă insula. Totul era predestinat, totul era soartă. Alessia ar fi putut să urle de furie.

Când ajunse la poalele muntelui, era deja întuneric. Durerea din piciorul ei se mai domolise puțin și pulsa în mod uniform. Primele stele se aprinseră pe cer. Dar mai exista încă un punct luminos, și destul de aproape – era o lampă cu gaz care se legăna. Alessia o văzuse deja de pe versant, însă crezuse că era un țăran care se întorcea acasă de la una dintre fermele mai îndepărtate. Acum însă, își dădu seama că se înșelase.

Chiar în fața ei, invizibilă în noapte, se afla ferma familiei Spini. Acolo trăise Niccolo, singur în ultima

vreme după ce tatăl lui se prăbușise peste marginea insulei în adâncuri.

– După ce-l luase Vântul Timpului, susținuseră preoții.

Deodată, lumina singuratică dispăru. Indiferent cine o purta, acesta fie stinsese flacăra, fie dispăruse într-una dintre clădiri. Dar oare cine bântuia noaptea prin ferma părată a familiei Spini?

Ea știa că bătrânul Emilio luase vitele lui Niccolo la ferma lui, unde le îngrijea. Emilio trecuse de șaptezeci de ani și nu participase la luptele cu ființele stâncilor. Și precis că și în această noapte avea ceva mai bun de făcut decât să se strecoare pe întuneric în ferma familiei Spini.

Pământul moale al norului estompă zgomotul făcut de copite, dar ea nu era sigură dacă totuși nu putea fi auzit la fermă. Vântul sufla destul de capricios și ar fi putut purta sunetele în direcții nebănuite. Pe de altă parte, șuieratul lui acoperea multe zgomote, aşa că, după o scurtă ezitare, Alessia se hotărî să se apropie cât putea de mult de fermă.

Tot nu reușea să deslușească mai mult decât o mașă neagră în fața ei. Trebuia să fie casa principală și un şopron.

În timp ce căuta să depisteze orice i-ar fi semnalat prezența unui alt om, luna se ivi din spatele munților de nori. O lumină cenușie, tulbure, învălui insula și mica fermă.

Alessia își struni deodată calul. Din spatele piscului apăruse doar o bucătică a lunii care răsărise, dar lumina

ei era suficientă ca Alessia să tragă o sperietură zdravănă. Și nu din cauza a ce se afla acolo în față, ci mai degrabă a ce *nu* mai era.

Ferma familiei Spini se aflase întotdeauna mai aproape de marginea Insulei Norilor, cam la o aruncătură de piatră de prăpastie. Dar ea atârna acum ca o figură de galion chiar în gol.

După ce pompele de eter își încetaseră pentru un timp munca, părți ale insulei care se aflau la margine se dizolvaseră. În cele trei săptămâni în care insula fusese prinșă între cei trei giganți de stâncă, ea alunecase în fiecare zi din ce în ce mai jos spre pământ, lăsând în urma ei pe versanții acoperiți de iarbă crâmpeie de nori. În cele mai multe locuri de la marginea insulei, acest lucru nu bătea la ochi, căci acolo ea nu era populată și aproape nimeni nu se ducea atât de departe. Dar aici, la ferma familiei Spini, catastrofa era vizibilă în toată tragedia ei.

Solul format din nori și care se aflase între fermă și margine se dizolvase. Cam o treime a dușumelei din casa principală atârna deasupra golului. În scurt timp, întreaga casă avea să cadă în gol. Alessiei i se părea deja puțin înclinată deasupra golului, de parcă ezita să se arunce în gol.

Își conduse calul în jurul fermei, apropiindu-se lateral de casă, și văzu că paguba era mult mai mare decât crezuse la început. Peretele care se aflase pe partea prăpastiei nu mai exista. El se prăbușise cu o parte din acoperiș,

probabil după ce se agățase de o ieșitură de stâncă. Și pământul arăta degradat: nu mai era uniform și întreg.

Ea auzi un fâlfâit ca de aripi. În același timp, văzu mai multe puncte negre care se agitau în partea descoperită a casei. Un stol de păsări, gândi ea în primul moment. Dar după aceea își dădu seama de realitate.

Cărți.

Cărțile lui Cesare Spini, adunate de el timp de decenii și adăpostite în casa lui. Scrieri străvechi, interzise pe Insula Norilor. Din cauza lor Cesare preferase să locuiască împreună cu fiul lui Niccolo atât de aproape de margine, departe de localitate.

Acum, ele zburau și se agitau ca un stol de vrăbii nebune. Dar cel mai curios era că doar puține cădeau în adâncuri. Cele mai multe erau apucate de vânt și aruncate din casa distrusă, după care erau iarăși aruncate înapoi, consecința unui vârtejizar al aerului, cum se întâmpla de multe ori la marginea Insulei Norilor.

Alessia fu atât de captivată de roiul sălbatic al cărților încât mai să nu-l observe la timp pe bărbatul care ieșea acum pe ușa ruinei. Nu mai avea când să se mai ascundă și de aceea rămase nemîscată. Ea se rugă în gând să nu cumva să tropăie sau să fornăie calul și privi la silueta din fața casei.

Lumina slabă a lămpii cu gaz pe care bărbatul o aşezase pe pământ nu-i permitea să-i vadă fața. Dar recunoscu-